

ĐOÀN CA

CAO MỸ NHÂN

Mới ra giêng có nọa tháng, mà sao đọt trời cũ như đã cuội năm. Mình ngói sứi nòng ọ vườn sau, cái khuôn viên " xơ xác điêu tàn vì ai " của mình nó bống lặt phai như lâu lăm rồi không có ai chăm sóc cây cónh.

Mình thêm một chuyón đi chơi xa, hay là xa nhà, xem thò lòng dạ thò nào ...

Ô hay, có ai động tới lòng dạ mình đâu mà muón xem thò chứ, vón mông mênh thanh bình, tĩnh lặng...

Chò có một cách viét thư hay làm thơ tình là thú vị nhót, với một tác giở chuyên dẹt mộng đan mơ như mình .

Bèn bốt chúc những bài thơ ngón, đúng ra là những bài thơ nhò như người ta hay nói vò thơ 3 câu của Nhật Bón, nào Hải cú hay Haiku, còn gọi Đoàn ca tanku, sò chữ và sò câu ít thôi, nhưng phải đợy đợ ý nghĩa.

Viét ngay đợ tài Lặt Phai cho dợ " lý luận " .

Ta sẽ lặt phai nhau

Như hoa rơi sân trước

Hay lá rụng vườn sau

Anh sẽ lặt phai em

Khi mùa xuân xa vóng

Em càng nhớ nhung thêm

Thơ sẽ lặt phai anh

Em đâu còn hiện diện

Cuộc tình đã mong manh

Tới đoạn này thì chắc hẳn anh lúc đầu rồi, đầu năm mà viết những lời thơ "g", làm thơ cũng như những câu chúc tụng đầu năm, mới ...khá được.

Thí dụ : Chúc mừng năm mới, vạn sự tốt lành, thăng tiến mọi mặt ... chẳng hạn .

Thì có gì đâu, thơ cũng có thể đổi trạng thái đen như lòng dạ con người vậy.

Vì thơ là những câu nói gọn, được trau chuốt văn hoa để tránh huych toẹt, nôm na thôi.

Các nhà phê bình văn học, hay không cần "nhà" cho to chuyện, quý vị "người" nhất cần cho vườn thơ sẽ bõ :

Chỉ cần tác động làm sao cho "đi vào lòng người" trong đó bao gồm cả ý lẫn lời .

Vậy tư tưởng "lạt phai" hình thức đơn giản, đừng nặng phần trình diễn khuôn dáng bài thơ mang về Haiku VN.

Trời sẽ lạt phai mây

Nhưng không vương nơi hẹn

Trông rưng một vòng tay

Tư tưởng thì là để rồi, kết thúc bài haiku tập toạng của tôi được rồi, bài thơ lấy bối cảnh nơi hẹn không có nhau nên nghĩ lạt phai, bài hoàn toàn tốt OK, dù phạm sai chính tả dùng "lạt phai" làm động từ gián tiếp, chữ chữ "sẽ" trợ động từ là chính, cũng đạt tâm xoàng, vui vẻ .

Song, như trên tôi đã trình bày, mới ra Tết, tôi cũng hơi cũ tí "lạt phai", cần chút màu sắc đậm đà cho hên chứ.

Tết cũng lạt phai thôi

Riêng trái tim vĩnh cửu

Tươi thắm màu son bôi ...

Bài đã 5 đoạn bình thường như các bài thơ đã thi hiện lâu nay, với mình chỉ 4,5 " khổ thơ" tức đoạn, đã tạm thấy dài .

Bởi vì ngoài trừ danh tác "Đoạn Trường Tân Thanh " của thi hào Nguyễn Du ra, gọi là dài nhất, mấy ngàn câu.

Kể tới " Đoạn Trường Vô Thanh " của Thi sĩ một thời là thi nhân sư, thế trước 1975 .

Thì thời nay, hiện tại ở hội ngoại này, có một dật sĩ tên Võ Thanh Văn, đã viết xong cuốn bản " Kinh Vô Thường " với 10,000 câu (mười ngàn câu) lục bát bay bướm hết biết .

Tôi trộm nghĩ chắc hẳn tôi cũng bao giờ viết tới 100 câu, chớ đừng nói tới 10 ngàn câu đến tới phải phân giai đoạn ra là: quyển thượng và quyển hạ.

Hay là 10 tập nhé gọi 10 tập Cát Bụi, mỗi tập 1000 câu (một ngàn câu), chu choa một khối .

Biết mình không có sự trường vậy, tôi đành chấp nhận thực tế, tức là chỉ giới hạn mình viết trong phạm vi vừa đủ sức mình thôi.

Về chăng, " Đoạn Trường Tân Thanh " cụ Nguyễn Du bày tỏ lập trường xã hội nhà Minh bên Tàu, để ám chỉ, gợi cảm tâm tư tình cảm cụ " hoài Lê" trong đó.

Thi sĩ Phạm Thiên Thư với "Đoạn Trường Vô Thanh " không phản bác tình trạng xã hội thời ông lớn lên, trưng thành nơi đạo tràng Pháp Hoa Saigon.

Ý nhà thơ họ Phạm muốn chứng tỏ lớp hậu sinh sau cụ Nguyễn, vẫn có thể viết lục bát hàng ngàn câu.

Nội dung tập thơ nêu trên, cũng vẫn xài các nhân vật của cụ Nguyễn Du, nhưng biến đổi thành xã hội VN kiểu Bắc kỳ quặc :

các vai nữ mặc váy lĩnh, áo tứ thân, khăn mủi quạ ...

Đặc biệt hàng thôn Từ Hối không còn là một anh hùng thôn quê nữa, mà trở thành thôn sư nông dân.

Cuối cùng, đang nơi cuộc sống này, " Kinh Vô Thường " của Võ Thạnh Văn lại vô hình, vô dạng, vô ngôn các nhân vật, chỉ có giọng nói mơ hồ của người dân truyện, tác giả độc thoại ngôn ngữ kinh, hoá cho nên khách viếng du cứ việc tán thưởng theo ý mình, khoanh khoát ...

Trở lại tâm hồn lang bạt trong bát ngát không gian, tôi ngẫm nghĩ: e chỉ còn chút tình người lơ lửng, lan man giữa cát bụi mịt mờ...

Nhưng sao cái tình người ấy lại cứ còn vương vẩn đó đây ?

Lý do cái tình người vô hình, vô dạng, vô thanh nhưng không khi nào vô cảm cảm.

Không thể dùng vật dụng, vật chất nào đập vỡ nó được, nó, tình người cứ vĩnh cửu trong tâm tư...khi chỉ còn cách cho nó phát ra ngôn ngữ, là các bộ môn văn học nghệ thuật, trong đó có thơ ngàn xưa, hôm nay và mãi mãi ...

CAO MỸ NHÂN